

пата извикваше отъ възторгъ. Иваница се увлѣче, протегна вратъ, повдигна се отъ скамейката.

Отъ лѣвото ухо на високия шурна кръвъ. Низкиятъ бѣше вече съ смазано, посинѣло око. Страшнитѣ удари зачестиха. Малкиятъ залиташе съ пребити гърди. Сухиятъ получи единъ юмрукъ въ корема и падна. Всички скочиха на крака.

Иваница се обърна. Ложата отново бѣше празна.

Долу изнасяха припадналия борецъ. После дойде реда на борбитѣ съ диви животни. По арената припнаха пѣсч-ножълти лъвове и пѣстри леопарди. Пълната ромейка, която стоеше въ лѣво отъ Иваница, стана и си отиде съ мъжа си.

— Миналата година една лъвица прескочи оградата и разкъса единъ старецъ, — каза Теофилъ, — отъ тогава много жени вече се боятъ да присѣствуватъ на тия борби.

Лъвоветѣ гнѣвно биеха земята съ опашкитѣ си и отъ време на време глухо изръмжаваха. Леопардитѣ кждръх муцунитѣ си като огромни сърдити котки.

Когато срещу тѣхъ се затекоха въоръженитѣ съ дълги остри мечове бойци, животнитѣ за мигъ се струпаха на купъ — изплашени и смутени. Следъ това една лъвица дигна яростно тежката си лапа и се спусна.

Боецътъ ловко отбѣгна удара и леко я рани въ бед-рото. Грозенъ ревъ разтърси Хиподрома. Нѣколко жени станаха побледнѣли и разтреперани, готови да бѣгатъ. Два леопарда вкупомъ се хвърлиха напредъ. Съ изкусна от-брана бойцитѣ ги повалиха. Тогава единъ едъръ младъ лъвъ пѣргаво рипна и събори воина, който бѣше срещу него. Отново всички наскачаха и простръха шии, за да видятъ по-добре.

Иваница, развълнуванъ и потресенъ, затвори очи. Отъ лѣво и дѣсно навалицата го притискаше съ диви, възбу-дени викове. Една девойка наблизко се преви на две, жълта като восъкъ. Набързо я изнесоха. Въ това време, долу бойцитѣ съ отчаяна дързостъ се мъчеха да изтръгнатъ